

Дѣдовото агънце.

Полето е изпъстрено съ цвѣта.

Ливадитѣ се зеленѣятъ.

По тѣхъ сж плъзнали вакли овчици.

Дѣдо Генко е следъ стадото си. Подпрѣнъ на дрѣновия си кривакъ, той свири съ медния си кавалъ.

Неговитѣ внучета Райко и Станка обичатъ да слушатъ хубавата му свирня.

Вечеръ, когато дѣдо имъ се връща отъ паша, тѣ познаватъ стадото му отдалече по свирнята на кавала.

Дѣдо Генко е веселъ и приказливъ. Обичатъ го внучетата му още и за това, че имъ разправя хубави приказки.

Рано тая сутринъ Райко и Станка чуха въ стаята, гдето спѣха, блѣне на агне. Сkochиха и потъркаха снливитѣ си

очички. Отвориха тѣ широко очичкитѣ си и видѣха, че милиятъ имъ дѣдо е донесълъ едно бѣло, като снѣгъ и хубаво, като картинка агънце.

— Нося ви подаръкъ отъ полето, деца! — каза той и добродушно се усмихна.

Тѣ плѣснаха ржчички отъ радостъ.

Дѣдо имъ продължи:

— Нощесъ се обاغни миличкото! Взехъ го подъ кожата си, да не истине и ви го донесохъ.

— Азъ ще го храня съ зелена тревица, дѣдо! — каза Райко.

— Азъ ще му нося отъ кладенеца водица, да го поя! — рече Станка.

Радостъта и на дветѣ дѣдови внучета бѣ голѣма.

Любомиръ Бобевски.

